

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΑΙΜΟΝΙΖΟΥΜΕΝΟΥ ΝΕΟΥ (Ματθ. 17 , 14-23)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Άνω Κοτσανόπουλο, στις 8/8/1999)

1. Περιμένοντας τον Κύριο

Ερχόμαστε στην Εκκλησία για να πάρουμε χάρη και έλεος, δηλαδή για ένα ανώτερο πνευματικό σκοπό. Ερχόμαστε και παρακαλούμε τον Κύριο. Και παρακαλώντας «περιμένουμε» να λάβουμε την χάρη και το έλεός του.

Γιατί ξέρουμε ότι ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, για λόγους που εκείνος γνωρίζει, δεν μας απαντά πάντοτε αμέσως, αλλά εκπληρώνει τα αιτήματά μας, όταν με την σοφία του και με την καλωσύνη του, κρίνει ότι είναι ο καταλληλότερος καιρός. Και εμείς, μέσα στην Εκκλησία και έξω από την Εκκλησία, γύρω Του, κοντά Του, τον «περιμένουμε».

Δεν υπάρχει ωραιότερη εκδήλωση, από το να βρίσκεται κανείς κοντά στον Χριστό και συγχρόνως να τον «περιμένει». Να περιμένει την ευλογία του, την χάρη του, την προστασία του, τις δωρεές του.

Και σ' αυτή την ζωή και στην ατελεύτητη Βασιλεία του.

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα, μας μιλά και γι' αυτό. Μας παρουσιάζει στο κέντρο τον Χριστό. Γύρω Του κόσμος πολύς. Όλοι περιμένουν. Τι ευλογημένη κατάσταση. Όπως τότε οι Ιουδαίοι, έτσι και εμείς, για διαφορετικό λόγο ο καθένας, με την δική του ικεσία ο καθένας, είμαστε σήμερα μέσα στο Ναό του Κυρίου, κοντά στον Χριστό. Έστω αν δεν τον βλέπουμε σωματικά αλλά μόνο νοερά: Μέσα από την εικόνα του. Μέσα από την Θεία Ευχαριστία -το άγιο Σώμα Του και το Αίμα Του- που μας προσφέρει «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν την αιώνιον».

Μη μας φανεί παράξενο. Είμαστε πιο προνομιούχοι από τους τότε. Εκείνοι δεν τον είχαν πιστεύσει Θεό και Σωτήρα του κόσμου. Εμείς τον πιστεύουμε. Έστω και αν δεν είμαστε εντάξει απέναντί Του.

Γιατί ούτε το σώμα μας το διατηρούμε όπως πρέπει καθαρό, ούτε στην καρδιά μας την έχουμε όσο πρέπει καλή, δηλαδή γεμάτη αγάπη. Ούτε το μυαλό και τη σκέψη μας τα διατηρούμε στην υπακοή του Θεού, στην δοξολογία Του, στην

αναζήτηση του Κυρίου και του θελήματός Του. Αλλά αφήνουμε το μυαλό μας να ασχολείται με γελοιότητες και λεπτομέρειες, που δεν έχουν ουσία και διστάζουμε να αφιερώσουμε έστω και τον ελάχιστο χρόνο, σ' εκείνα που είναι αλήθεια, ζωή, ανάσταση.

2. Αφύπνιση. Όχι προσβολή

Και να. Ένας πατέρας με το άρρωστο παιδί του, που είχε καταληφθεί από δαιμόνιο, πλησιάζει τον Χριστό. Ζούσε μια μόνιμη τραγωδία. Το παιδί του, άλλοτε έπεφτε στη φωτιά, άλλοτε στο νερό. Ο ταλαίπωρος πατέρας έτρεχε ασταμάτητα να το σώσει. Και ζούσε με την αγωνία ενός θλιβερού τέλους.

Μαζί λοιπόν με τους ανθρώπους που περίμεναν να δουν τον Χριστό, είναι και αυτός ο πατέρας. «Κύριε», του λέει, «ξέρεις πόση ώρα είμαι εδώ και περιμένω. Το παιδί μου, πότε πέφτει στη φωτιά και πότε στο νερό. Δεν θέλησα να σε κουράσω και το πήγα στους μαθητές σου. Μα δε μπόρεσαν να κάνουν τίποτε. Μπορείς εσύ; Κάνε ένα καλό. Πονεμένος άνθρωπος είμαι».

Του λέει ο Χριστός: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Δεν μας βρίζει ο Χριστός. Δεν μιλά με κακία. Είναι πάντοτε γεμάτος καλωσύνη. Τα λόγια Του αυτά είναι εγχείρηση, αφύπνιση.

- Εγχείρηση, για να κοπεί από την καρδιά μας το σάπιο. Και να γίνουμε υγιείς.
- Ξυπνητήριο, γιατί την ώρα που πρέπει να γρηγορούμε και να περιμένουμε την Βασιλεία Του που έρχεται, εμείς κοιμόμαστε. Δεν εννοούμε σωματικά αλλά ψυχικά. Και υπάρχει κίνδυνος να παραδοθούμε στο αιώνιο ύπνο του πνευματικού θανάτου.

«Γενεά άπιστη και διεστραμμένη»... Όταν πούμε έναν άνθρωπο διεστραμμένο, τον βρίζουμε. Αλλά σκεφθήκαμε ποτέ τι είναι η πιο φοβερή διαστροφή; Είναι όταν η καρδιά μας, αντί για καλωσύνη, έχει κακία. Και μάλιστα, όταν δεν αγαπάμε αυτούς που μας αγαπούν, τους ευεργέτες μας. Αλλά υπάρχει κάποιος που μας αγάπησε περισσότερο από τον Χριστό; Αν ένας άνθρωπος, δεν ξεχωρίζει τον Κτίστη του και Δημιουργό του, ο οποίος σταυρώθηκε για μας, άραγε πώς θα τον χαρακτηρίσουμε;

Υπάρχει χειρότερη διαστροφή από το να μην έχεις καρδιά να αγαπήσεις τον Χριστό; Και θέληση και απόφαση να κοπιάσεις για τον Χριστό; Λοιπόν; Μας βρίζει ο Κύριος όταν μας λέει άπιστους και διεστραμμένους; Ή παίρνει το νυστέρι για να θεραπεύσει με την αγαθότητά Του την ψυχή μας, από

φρονήματα που οδηγούν στο θάνατο;

3. Γιατί δεν τα καταφέρνουμε;

Ο Χριστός, θεράπευσε το δαιμονιζόμενο... Όσοι είδαν το θαύμα, πίστευσαν ότι είναι Θεός. Κύριος του κόσμου και Σωτήρας. Φωτίστηκαν. Λέγει ο άγιος Ιωάννης ο θεολόγος: «Έκανε πολλά ο Χριστός. Γράψαμε λίγα. Αλλά αυτά που γράψαμε, τα γράψαμε για ένα λόγο. Να τα βλέπετε να καταλάβετε το μεγαλείο, την δύναμη και την αγαθότητα του Χριστού. Για να πιστεύσετε και πιστεύοντας σ' αυτόν να αποκτήσετε αιώνιο ζωή».

Ρώτησαν οι άγιοι απόστολοι τον Χριστό: Γιατί εμείς δεν μπορέσαμε να κάνουμε τίποτε; «Δια την απιστίαν υμών» τους απάντησε. «Δεν έχετε την πίστη που πρέπει. Αν είχατε πίστη ένα κόκκο –ένα σπυράκι- σινάπεως θα λέγατε στο βουνό να περιπατήσει και θα το έκανε».

Ερώτημα: Εμείς πτωχοί, απλοί και αδύνατοι άνθρωποι, ναι, μας ταιριάζει να χαρακτηριστούμε άπιστοι και ολιγόπιστοι. Οι απόστολοι όμως; Αυτοί είχαν ακολουθήσει τον Χριστό με όλη τους την καρδιά, εγκαταλείποντας τα πάντα. Ήταν ακόμη ολιγόπιστοι; Τι πρέπει δηλαδή να κάνει κανείς για να τον θεωρήσει ο Χριστός πιστό;

Το θέμα χρειάζεται ξεκαθάρισμα. Κατ' αρχήν να θυμόμαστε, ότι ο Χριστός δεν είπε στους αποστόλους, «αν είχατε πίστη σαν ένα κόκκο άμμου», αλλά «αν είχατε πίστη, σαν ένα κόκκο από σινάπι». Ένα σποράκι δηλαδή. Γιατί δεν είπε σαν ένα κόκκο άμμου; Γιατί ο σπόρος, κρύβει μέσα του ζωή. Και άμα τον προσέξεις, δίνει καρπό. Το χαλικάκι, η άμμος, νεκρό είναι και νεκρό μένει. Μας λέγει ο Κύριος: Προσέξτε! Η πίστη σας, να είναι ζωντανή. Σαν τον σπόρο. Τον σκεπάζεις με λίγο χώμα, τον ποτίζεις και φυτρώνει. Γίνεται βλαστάρι και ανάλογα με το πόσο τον φροντίζεις κάνει καρπό. Πολύ καρπό. Το ένα γίνεται τριάντα, εξήντα, εκατό.

Λοιπόν; Έχουμε πίστη; Πώς θα το ελέγξουμε;

Η πίστη είναι δύο ειδών: Πρώτα του Θεού προς εμάς και έπειτα η δική μας πίστη προς τον Θεό.

Όταν ο Θεός έχει πίστη –εμπιστοσύνη- σε μας, κάνει θαύματα, ακούει τα λόγια μας. Όταν εμείς έχουμε πίστη στο Θεό, μελετάμε τον λόγο Του, τον τηρούμε και δίνουμε πρώτη προτεραιότητα στο θέλημά Του.

Θέλεις να δεις με ένα απλό τεστ αν έχεις πίστη; Αναρωτήσου: Όταν ακούσω την καμπάνα, πηγαίνω στην Εκκλησία ή προτιμώ τον περίπατο; Είναι Παρασκευή. Έχω διάθεση να νηστεύσω για την αγάπη του Χριστού; Αφήνω την ανάπαυσή μου, για να συμπαρασταθώ στον πονεμένο;

Είπε ο Χριστός: Μη το ξεχνάτε, ότι τούτο το γένος, δηλαδή οι δαίμονες, δεν ξεκολλάνε από τον άνθρωπο παρά μόνο με προσευχή και νηστεία. Υπάρχει χειρότερη αδικία για τον εαυτό μας, από το να μη προσευχόμαστε και να μη νηστεύουμε; Είναι σαν να λέμε στα δαιμόνια: «Ελάτε. Ορμάτε πάνω μας». Ποιός μας φταίει; Μήπως δεν μας προειδοποίησε ο Χριστός;

4. Ξέρεις να «περιμένεις» σαν τον Αβραάμ;

Ας επανέλθουμε στο πως «περιμένουμε» τον Χριστό. Ας δούμε τι λέγει η Αγία Γραφή. Μια πολύ παλιά εποχή, που ο κόσμος ήταν σχεδόν στο σύνολό του χαλασμένος, διάλεξε ο Θεός ένα εκλεκτό δούλο του, τον Αβραάμ και του είπε:

-Σήκω και φύγε από αυτό τον αμαρτωλό κόσμο και πήγαινε εκεί που θα σου δείξω να ζήσεις αλλιώς, καθαρά. Και να ξέρεις ότι από ένα απόγονό σου, θα ευλογηθεί ολόκληρος ο κόσμος.

Ήταν τότε 80 χρονών ο Αβραάμ. Άτεκνος. Με την γυναίκα του Σάρρα στείρα. Και ο Αβραάμ αρχίζει να περιμένει. Πέρασαν δέκα χρόνια χωρίς αποτέλεσμα. Του ξαναλέει ο Θεός:

-Μη φοβάσαι Αβραάμ. Οι απόγονοί σου θα είναι σαν την άμμο της θάλασσας. Σαν τα άστρα του ουρανού. Εκατομμύρια.

-Μα πότε Κύριε, εγώ πεθαίνω άτεκνος.

Περνάνε άλλα δέκα χρόνια. Ο Αβραάμ φτάνει τα εκατό. Και όπως λέγει ο απόστολος Παύλος, ο Αβραάμ αναρωτιέται: «Είναι δυνατόν να κάνω παιδί; Εγώ είμαι νεκρός. Αλλά το είπε ο Θεός. Αν θέλει ο Θεός με ζωντανεύει». Πραγματικά! Ήλθε η ώρα και ο Θεός ζωντάνεψε τον Αβραάμ και την γερόντισσα Σάρρα και γέννησαν τον Ισαάκ.

Περίμεναν είκοσι χρόνια. Δεν ξέχασαν την υπόσχεση του Θεού. Μα ούτε ο Θεός ξέχασε. Έστειλε την ευλογία Του και εκπλήρωσε την υπόσχεσή Του. Τι διδασκόμαστε; «Ευλογημένε άνθρωπε, είναι δυνατόν να δώσεις εντολές στο Θεό; Ποιός είσαι συ που με την προσευχή σου, θα στείλεις τελεσίγραφο στο Θεό; Ούτε τα πιο πεισματάρικα παιδιά δεν το κάνουν στον πατέρα τους.

Επιτρέπεται εμείς, λογικοί άνθρωποι, να έχουμε τέτοια διάθεση;

Ας μάθουμε να λέμε στην προσευχή μας:

«Πιστεύω Κύριε, ότι συ είσαι Πατέρας μας. Δημιουργός μας. Ευεργέτης μας. Ότι μας αγαπάς, περισσότερο από ό,τι εμείς αγαπάμε τον εαυτό μας. Άκουσε την ταπεινή μου προσευχή και όποτε θέλεις, αν θέλεις, αν είναι για το συμφέρον μου, κάνε εκείνο που ξέρεις σαν φιλόανθρωπος Θεός».

Ναι δεν είμαστε σαν τον Αβραάμ...

Φτωχοί είμαστε. Στο μυαλό, στην πίστη, στην καρδιά. Φτωχοί σε όλα.

Αλλά έχουμε ένα πάμπλουτο Πατέρα. Πάμπλουτο σε αγάπη. Πάμπλουτο σε χάρη. Πάμπλουτο σε προθυμία να μας πλουτίσει.

Ας τον «περιμένουμε» με υπομονή και ελπίδα! Αμήν.-